

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΙ, αγγελιοφόροι του βασιλέως! είτε μορφαζόντας κι' ό γέρο Παρωταγιάν, κίνωντας μια προσπάθεια για ν' ανασπασθώ λίγο.

— Αγγελιοφόροι του βασιλέως! επανέλαβε ξαφνισμένος κι' ό Ζάν, μη μπορώντας να καταλάβη τί συνέβαινε.

Τό βέβακο πάντως είνε, ότι οι στρατιώτες απομάκρυναν τό πλήθος, άνοιξαν κατόπιν την πύλη, την όποια φρουρούσαν και τό άμάξι των Μομορανού βγήκε έξω, διεκδημόμενο με όλη του την ταχύτητα προς τή Μομιάτορη.

Λέν είχε περάσει ούτε λεπτό, όταν ένας όμιλος ένδοξων έφτασε κελύζοντας μπρός στην ίδια πύλη. Έπί κεφαλής τον ήταν ό Έρριζος Μομορανού. Πίσω του έρχόταν ό Μορεθέο, ό όποιος φώναζε έξαλλος και μανιασμένος:

— Σπυλάβετέ τους! Σπυλάβετέ τους! Είνε άφορμικοί και φεύγουν απ' τό Παρίσι...

— Είνε άπεσταλμένοι του βασιλέως! άπάντησε ό άξιοματικός άρχιφάλαξ. Νά ή διαταγή της ελευθέρως διαβάσεως τους.

Και τους έδειξε τό χαρτί που του είχε δώσει ή Λουίζα.

— Άνοιξε, νά πάρη ή όρχή! βρυχήθηκε ό Έρριζος. Άνοιξε, γιατί θά καδ τό πληρώσεις άκριβά.

Και έκανε νά όρμηξη έναντιόν του άξιοματικού.

— Στρατιώτες! φώναζε ό άξιοματικός. Στα όπλα! Χτυπάτε τους!

Οι στρατιώτες πράγματι έφρόνιζαν τά όπλα τους και ό Έρριζος άναγκάστηκε νά υποχωρήση. Ό Μορεθέο όμως έκανε μερικά βήματα μπροστά και δείχνοντας ένα χαρτί στον άξιοματικό, του είπε:

— Άξιοματικέ, άνοιξε! Άγγελιοφόρος της βασιλείσεως!

Ό άξιοματικός έφραζε μια ματιά στο χαρτί και τού άπάντησε:

— Όρσιτε, κίριε! Περάστε! Άλλά θά περάσετε μονάχα εγώ! Οι άλλοι θά πεύνουν...

Ό Μορεθέο πέρασε πράγματι την πύλη μόνος του, ενώ ό Έρριζος ήρωον με μανία τή γραφή του προς τον ουρανό και βλαστήροδες.

Ό Μορεθέο είχε πάρει άδεια από τή βασιλευμένη να γίνη απ' τό Παρίσι για νά πάη στη Ρώμη και νά παραδώσιν στον Πάπα τό κεφάλι του Κολινού. Έπί τού άπ' τήν άδεια αυτή, ή Αικατερίνη, του είχε δώσει ένα βαλάντιο γεμάτο χρυ σάφι κι' ένα έγχειρίδιο δηλητηριασμένο.

Συγχρόνως με τό Μορεθέο έβγαιν απ' τό Παρίσι, χωρίς άδεια όμως, κι' ό Πιτώ, άκολουθώντας τή ίχνη του κρυφά του.

Ό κωκυτός, βλέποντας τό σκιάλο, έβγαλε μια κραυγή χαράς.

— Έπί τέλους, είπε, θά κατορθώσω ν' ανακαλύψω τον κίρτο του.

Πράγματι, σε λίγο διέκρινε την άμαξα του Μομορανού, μπρός στην όποια τήγαναν έφτατοι ό Φραγκίσκος κι' ό Ζάν, Γρήγορος σαν άστραπή, ό Μορεθέο, κατάθοδος νά πλησιάση τό άμάξι άταρατήτως, κι' αυτό, γιατί όλοι έφρόνιζαν νά περιποιηθούν τό γέρο Παρωταγιάν, ό όποιος έβλεπε πια τά λείψανα. Ό φτωχός τυχοδιώκτης, φλογισμένος από τον ημετέρο, έννοιωσε μια τρομερή δίψα νά του καίη τό λαμό.

— Άίγο νερό!... Άίγο νερό!... φώναζε ό Ζάν κι' άπελπισία.

Έξαφνα, βλέποντας εκεί κοντά μια πηγή, άπομακρόνηθε από τ' άμάξι, πληγώνοντας νά φέρη λίγο νερό, για νά δροσίσουν κι' αυτό τό ζείλη έτοιμοθάνατο πατέρα του.

Μά ό Μορεθέο τον παρακλούθηκε και τή στιγμή που ό νεός ικλότης έσκυβε πάνω απ' τήν πηγή, τράβηξε τό έγχειρίδιο του και σίχτηκε από πίσω έναντιόν του, φωνάζοντας:

— Πήθανε λεπτόν!...

Την ίδια στιγμή όμως άκούστηκε μια σπαρακτική κραυγή. Η Λουίζα, ή όποια είχε δει τό Μορεθέο, έτρεξε έξωλη προς την πηγή και πριν ό κωκυτός προσφάσει νά χτυπήση τό θύμα του, σίχτηκε άνάμεσα απ' τον μνηστήρα της και τό δολοφόνο.

Τό μαχαίρι τή χτύπησε κατόρθωτα κι' ή φτωχή νέα έπεσε στην άγκαλιά του Ζάν, ό όποιος μόλις έκείνη τή στιγμή άντελήφθη κι

συνέβαινε. Ό Μορεθέο, βλέποντας τον Φραγκίσκο νά φτάνη σαν τρελλός, καθάλλισε σαν άστραπή τό άλογό του κι' έξαρμόστηκε, φωνάζοντας στο Ζάν:

— Καλή άντάμωσι! Γρήγορα θά ρθή κι' ή δική σου ή σειρά!

Κανένας δεν σκέφτηκε νά καταδιώξη τον κωκυτό. Ό Φραγκίσκος είχε πάρει τόρα την κόρη του στην άγκαλιά του, ξετρελλωμένος απ' την άπελπισία του, ενώ ό Ζάν, σκαμμένος από πόνο της φώναζε σπαρακτικά:

— Έξαφνα ό δούξ έβγαλε μια κραυγή χαράς.

— Λέν είνε άπότε! φώναζε. Τό μαχαίρι ακόντισε σε μια πόλη και δέν της προσέβησε παρά μια μικρή άμυγή.

Πράγματι, δέν είχε άδικο. Γιατί την ίδια στιγμή ή Λουίζα, ή όποια είχε συνέλθει από τή στιγμή αλλοθιμία της, ανασπρόθηκε, χαμογελώντας. Έπειτα από μερικάς στιγμές, ή μικρή άμυγή τού στήθεος της θά θεραπευόταν έντελώς.

Τότε, άφίνοντας τή Λουίζα στην άγκαλιά του πατέρα της, ό Ζάν έτρεξε νά περιποιηθί τον πατέρα του.

Ό γέρο Παρωταγιάν έπέθεσε πια. Μά και στις βσιότες αυτές στιγμές του, διατηρούσε όλη του την ψυχραιμία.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... τραίωσε ό Ζάν. Ό πατέρας μου πεθαίνει.

Μά ό γέρο τυχοδιώκτης τον εκύτταζε με γαλήνη.

— Πονάς, πατέρα; τον ρώτησε ό Ζάν. Που; Στα πόδια; Ή! μη φοβάσαι! Έγώ θά φροντίσω νά γίνης γρήγορα καλά και νά σου περάσουν οι πόνοι...

Ό έτοιμοθάνατος άναπήσχος λίγο τό κεφάλι του κι' έφραζε ένα βλιέμμα γεμάτο σπαραγή στο φάτο του. Έπειτα του είπε με φωνή που μόλις άκούγονταν:

— Ίπότη, που είνε ό δούξ;

— Ίδου με! Έφτασα! φώναζε ό Φραγκίσκος Μομορανού, τρέχοντας κοντά στον τραυματία.

— Νά με κι' εγώ, πατέρα μου! είχε ή Λουίζα, γονατίζοντας μπροστά του.

— Στρατάρχε, έφέλλισε τότε ό γέρο τυχοδιώκτης, μιλώντας με δυσκολία. Είν' αλήθεια, ότι θά στεφανώσετε σεις τά παιδιά μας; Βεβαιώστε με κι' αυτό, γιατί θέλω νά πεθάνω ήσυχος.

— Σας τό όρκίζομαι στην τιμή μου ότι ευλατρίδου! άπάντησε κι' έπισιμότητα ό Φραγκίσκος.

— Πολύ καλά, κηθίρισε ό έτοιμοθάνατος. Άλλά μου φαίνεται, στρατάρχε μου, ότι μου μιλήσατε κάποτε για δύσκολια. Είν' αλήθεια, ότι θά στεφανώσετε σεις τά παιδιά μας; Βεβαιώστε με κι' αυτό, γιατί θέλω νά πεθάνω ήσυχος.

— Ίδου ό κόμης ντε Μαργκενού! άπάντησε ό Φραγκίσκος Μομορανού, δείχνοντας τό Ζάν. Η κομητεία ντε Μαργκενού μου άνήκει και θά τή δώσω ως προίκα στο σύζυγο της κόρης μου.

Ό γέρο τυχοδιώκτης χαμογέλασε με εδωκεμονία κι' εμψύχισος:

— Τό χέρι σου, κίριε κόμης, για νά σε συγχαρώ!

Τότε ό Ζάν γονάτισε μπρός στον πατέρα του, πήρε τό χέρι του και γεμίζοντας τό φιλήματα, άναλόθηκε σε δάκρυα.

— Κλαίς; έκανε ό γέρο τυχοδιώκτης. Μά γιατί; Μην είσαι παιδί... Κλαίς τόρα που είμαστε εδνυχισμένοι δυο ποτέ! Ούτε στο θνεύρο μου δέν τό είχα δει, ότι θά πεθάνω τόσο εδνυχισμένος...

— Ω, πατέρα! Πατέρα! φώναζε ό Ζάν. Όχι! Όχι! Δέν θά πεθάνης! Μή μας άφήσεις! Μή μας άφήσεις!...

— Όχι, κίριε κόμης, ή τελευταία μου στιγμή έφτασε πια. Αυτό είνε τό θέλημα του Θεού! Καίρε στρατάρχε, χίριε Λουίζα μου, χίριε Ζάν, παιδί μου! Θά σάς εύλόγω πάντοτε από κεί που θά πάω σε λίγο, άγαπημένα μου παιδιά. Καί...ε...ε...

Και καθώς έπρόφερε την τελευταία σπυλάβη, έκλεισε τά μάτια του. Έπειτα τινάχτηκε σπασμωδικά κι' άπόμεινε άκίνητος.

Ό γέρο Παρωταγιάν δέν άπέμεινε πια στη ζωή...

(Ακολουθεί)

Έπί κεφαλής τον ήταν ό Έρριζος Μομορανού...